

MISTROVSTVÍ EVROPY KADETŮ V BOXU KONANÉ 2 – 9 SRPNA 2003 V LITEVSKÉM KAUNASU

V Plzni . 11.11.2003

Do Litvy na šampionát byli z naší republiky nominováni reprezentačním trenérem dva boxeři. Ze Sokolova Michal Bambas ve váze 57 kg a z plzeňské Naramy Ondřej Stach ve váze 60kg. Mimo těchto borců do Litvy cestovali – Reprezentační trenér Jiří Kotiba, kauč Václav Pilc a Luboš Stach v roli řidiče a fanouška. Musím říci, že pro nestranného pozorovatele byla cesta a peripetie s ní spojené včetně všeho co se semlelo kolem vlastního šampionátu někdy mnohem napínavější a i veselejší než samotné účinkování našich borců na mistrovství Evropy, ale nebudu předbíhat.

Vše začalo 31, července 2003, kdy jsme s Pilcem naložili v Plzni Ondru s Michalem a vyrazili do Ústí nad Labem, kde na nás čekal Ford Tranzit, auto reprezentace. Tím jsme se měli přepravit na trase Ústí – Praha – Ostrava, tam vyzvednout reprezentačního trenéra a dál pokračovat na Český Těšín – Varšavu – polsko litevskou hranici – Kaunas. Cíl naší cesty a místo konání mistrovství, vyjádřeno v km - 1700 kilometrů, časem za volantem - 21 hodin po cestách a někdy necestách.

Při přebírání auta jsem byl na omytí, právě ho přivezli po opravě brzd pravého předního kola, oprava se nepovedla a tak kolo si dál blokovalo. Při otevření bočních šoupacích dveří, mi dveře vyskočili za závěsů a zůstaly nám v rukou – prý se to občas stane, také jdou špatně zamykat a máme si na to dát pozor. To, že po ujetí 500 km máme dolít olej, neboť ho „žere“ , mě ani nepřekvapilo... jinak se zdálo v pořádku a tak jsme vyrazili. Cesta po dálnici ubíhala, Ostrava byla na dohled, autíčko jelo. Tedy „jelo“ jen tehdy, když jste nepotřebovali být jen lehce přibrzdit, to pak udělalo elegantní skok vpravo a já z pětky tam musel kopnout trojku, aby se opět rozpochybovalo, ale ať jsem se snažil sebevíc - 110 kilometrů za hodinu bylo jeho životní maximum.... Těsně před Ostravou se zešeřilo a po rozsvícení světel bylo jasné, že se dál nejede. Copak pravé, to svítilo normálně, ale u levého byla ulomená „štelovátka“ parabola byla vyklopená k zemi na maximum a tak bylo vidět nanejvýš pět metrů před vůz. Naštěstí nám reprezentační trenér Kotiba poskytl azyl na své chalupě. Tam jsme přečkali noc, pak po čtyřech hodinách spánku a po rozednění pokračovali už v kompletní sestavě v cestě.

Od hranic až do Varšavy to šlo jako po másle. Ale potom! Zabloudili jsme, nikde ani noha, až zčista jasna se objevila „kouzelná babička“, celá vrásčitá, shrbená a jen ta kočka na rameni jí chyběla. A povídá : „ Panáčkové, máte na výběr dvě cesty. Jedna je delší, ale po pěkných cestách. Druhá je sice o padesát kilometrů kratší, jenže cesta je to tuze moc špatná...já vám doporučuju tu delší“. A byla pryč. Jenže čas nás tlačil, neplánované přespání v Ostravě způsobilo pětihodinové zpoždění (prezentace totiž byla v Kaunasu, v pátek do 16 hodin), teď už bylo poledne a před námi ještě 600 kilometrů. Volba byla jasná – kratší cesta! V duchu si ještě říkám, co asi tak ta osmdesátiletá stařenka může vědět o kvalitě silnic, sedám za volant a vyrážíme na další cestu. Jenže po několika kilometrech se z široké dálnice stává okreska 4. třídy. Široká necelé čtyři metry, krajnice žádné, ale naopak s okraji vozovky místy až metr do hloubky ohlodanými . Příkopy byly rozježděny, patníky fuč... prostě začínám tušit, že babča měla pravdu. A bylo hůř ! Jízda to byla styl „ala kamikadze“: To dojedete kamion, řidič je slušný, tak vám uhýbá z cesty a pravými koly víří prach v pravém příkopu, Chvillemi se naklání, že se dívíte co ho drží na silnici. Vy začnete předjíždět a přitom vletíte koly do vymláčeného levého pangejtu, auto se nakloní, pokračujete v jízdě, letmý pohled na tachometr -115 autíčko právě překonává svůj osobák a vy se nepřestáváte modlit aby mu něco neulítlo ... a aby to auto v protisměru přibrzdilo ... zařadíte se před kamion, otřete si studený pot a pouštíte se do dalšího předjíždění, tentokrát traktoru s plně naloženým valníkem sena, takže nemáte šanci vidět, co je v protisměru. V případě protijedoucích ukrajinských kamionů „zběsile“ brzdíte a rychle odskakujete s celým autem mimo vozovku, neboť tito „páni“ silnice mají na tachometru „120“ v očích smrt a z prostředku silnice, kterou celou vyplňují, neuhnou ani o píd'. Ještě že ty patníky už dávno někdo před námi vyvrátil a příkop je mělký ...

Ve chvíli, když už jsem babičku stokrát v duchu i nahlas odprosil a myslím si, že to nemůže být horší dojíždím, světe div se - f u n u s, neboli pohřební průvod s policejním

doprovodem. Poslušně se řadím jako poslední vozidlo hned za policajty. Zařadím „za jedna“ a celé dva kilometry (víc jak půl hodiny), se tak s celou kolonou aut za sebou vleču za průvodem, než konečně uhne k nedalekému hřbitovu v polích. Je vám jasné, že po třech stech kilometrech šílené jízdy po těchto „necestách“ a ještě jednom pohřebním průvodu jsem si slíbil, že kouzelné, i ty obyčejné babičky budu poslouchat!

Konečně !!! Před námi vidím kolonu a jsme na litevských hranicích. Letmý pohled na hodinky, bylo po 17 hodině, no prezentaci nestíháme, ale do Kuanasu je to od hranic „jen“ sto kilometrů a když se na to šlápne... jenže... Litva nezapře svůj komunistický původ, zhýčkáni evropskými celníci hned v úvodu nás zpražila povinnost auto nechat za 30 dolarů připojistit. Pak následuje zdoluhavé celní odbavení (mimo jiné třikrát opisují veškeré údaje z malého techničáku u tří různých okýnek do třech různých počítačů!) pak projedou veškerou bagáž. O aroganci a neochotě celníků ani nemluví. Podtrženo, sečteno, po dvou hodinách můžeme jet dál. Je sedm a tak sešlápnu pedál k podlaze, v duchu závidím mým spolucestovatelům, kteří se uložili ke spánku. Silnice narozdíl od Polska i od nás jsou krásné, široké i s odstavnými pruhy to se to jede... do doby než před sebou vidím červený terčik a poskakujícího policistu u krajnice. Dva nekompromisní litevští policajti mi na kameře předvádí jak se náš Ford řítí 110 km rychlostí i v úseku, kde se jezdí jen 90. Chtějí po mě astronomickou částku v Litas (v přepočtu 100 Euro), jejich měnu pochopitelně nemám. Václav Pilc zkouší apelovat na jejich soucit, že jsme česká boxerská reprezentace, jak moc velké zpoždění máme a tak podobně ... marně. Odpovědí je mu úšklebek jednoho z policistů, který hází můj řidičák do přihrádky jejich auta a lámanou ruštinou mi povídá, ať si pro něj dojezu s penězi za tři dny, tak asi 50 km za Kaunas, na jejich služebnu ... Na radu Jirky Kotiby zkouším jejich neúplatnost, vsunu jednomu padesát euro do bundožky – sláva, funguje to! Následuje široký slovanský úsměv... vsjó charašó ! Já mám řidičák a opět můžeme pokračovat. Radostně nám salutují a na závěr přidávají cennou radu : „Pozor je nás víc“. A bylo !! Na zbývajícím trase osmdesáti kilometrů stálo ještě sedm rychlostních kontrol! Kam se hrabe Gros a jeho Krištof. Jak jsme se od místních později dověděli kdo z chlapů není u armády je u policie. Takže řidiči pozor, po Litvě jen podle předpisů! Jen pro zajímavost, průměrný plat je v Litvě 15.000,- našich korun, za překročení rychlosti o víc jak 30 km může být pokuta až 10 000,- Kč. A alkohol ? Při jakémkoli prokázaném množství vás prý naloží vás do auta, min. 3 dny jste zavřený v tůrmě, po zaplacení kauce vás sice pustí, ale řidičák stejně dalších pět let nevidíte.

Zatím, než jsme měly na dohled Kaunas se setmělo. Tak „opravuji“ levý reflektor. Od Pilce si vypůjčím balíček papírových kapesníků, narvu jej pod parabolu a sláva, drží!! Světlo svítí jak má a my můžeme pokračovat. Už jen dvě hodiny bloudění nočním městem a jsme všichni v postelích na hotelu. Na hodinkách mám 23 hodin, po 17 hodinách na cestě všichni spíme jak zabítí.

V sobotu ráno bylo oficiální vážení borců mezi 7-9 hodinou . Díky domorodci, který si cestou k nám přisedl a navigoval, dorážíme k hale, je osm hodin. Udivují nás nervosní a vyčítavé pohledy pořadatelů, už jsme poslední a čekají jen na naši výpravu! Po krátká roztržce vše chápeme. Málem jsme vážení prošvihli! V Litvě je o hodinu dopředu posunutý čas oproti našemu a na to jaksi nikdo z nás nevzpomněl ... od 11 bylo losování. Vzhledem k obrovské únavě po dvou dnech cestování si všichni přejeme, ať kluci mají volný los. U Bambase to vyšlo a ve své váze bude boxovat až v pondělí odpoledne. Stach má smůlu a musí nastoupit ještě dnes večer. Trenér Kotiba klukům ordinuje po poledni dvouhodinový klid na lůžku. Je 13,40 když rozráží s vyděšeným výrazem v obličeji dveře našeho pokoje a křičí, ať se rychle balíme, neboť zahájení zápasů posunuli na 13 hodinu a už se boxuje! Ještě že „naštěstí“ Ondra měl až poslední zápas odpoledního bloku a tak to stíháme. Proklíčkovali jsme městem, konečně šatna, Ondra se rozcvičuje. Před ním jsou ještě dva zápasy. Začíná se oblékat ale ouha!!! Jeho dres zůstal v hotelové pokoji. Omdlévám! Letím k autu, prořítím se zpět na hotel a zase do haly. V odpolední špičce to byla lahůdka o projetých červených a jízdě po chodníku ani nemluvě, konečně je Ondra oblečený. To už ho podruhé volají k ringu kde na něj netrpělivě čeká jeho německý soupeř.

Vlastní zápas byl již jen pokračováním útrap tohoto dne, byl to poslední zápas odpoledního bloku. Na rozhodčích bylo vidět že už „chvátají“ na připravený raut. Po devadesáti vteřinách bylo po všem, Ondra prohrává 0:15 na body! Němec vítězí a Ondra nestačil v prvním kole ani pořádně začít boxovat. Opět se potvrdila zkušenost z dřívějších mezinárodních zápasů, kde se

rozhoduje elektronickými tlačítky: „jeden boxer do soupeře nastoupí a zahlí jej přívalem direktů a háků, pokud druhý boxuje v tu chvíli defenzivně, nemá šanci.“ „Mezinárodní rozhodčí (a nejen ti), mají většinou své papírové favority, pokud průběh úvodních vteřin prvního kola odpovídá jejich představě, mačkají pak již jen jedno tlačítko“... Celou neděli jsme věnovali psychické přípravě Bambase, aby se neopakovala situace ze soboty. Bohužel přesto Michal neunesl tíhu pondělního utkání, je u něj znát respekt ze zkušenějšího soupeře a Maďar je čerstvý medailista z MS světa z Bukurešti. Od začátku zápasu Míša bojuje jen ve „dvojáku“ a jen sporadicky se pouští do útoků. V druhém kole se zlepšil a občas Maďara tlačí do provazů sériemi rychlých direktů, nicméně ve druhém kole zaznívá opět předčasný gong, zápas končí 6:21 výrokem RSCO (o 15 bodů)...

Opravdu jen sebevědomý boxer s plným maximálním nasazením od první vteřiny zápasu má šanci na úspěch. Momentální psychická pohoda, enormní víra v sebe, ve své vítězství a více jak stoprocentní nasazení může našim borcům v budoucnu přinést úspěchy.

Přes smutek, který byl v naší výpravě jsme zbývající dva dny pobytu strávili nejen pozorováním výkonů našich soupeřů, (mezi nejzajímavější a nejkvalitnější patřily souboje Bělorusů s Ukrajinci a také duely Kazachů s Turky zvedali diváky ze sedadel). Chlapci se večer podívali s námi na nedaleká jezera, kterým vévodil hrad uprostřed na malebném ostrově. (Viz foto). Jeho noční osvětlení z něj dělalo takřka pohádkovou scenérii. Jen na okraj se zmíním o tříhodinové prohlídce Vilnius, hlavního města Litvy. Jako kuriosní nám připadalo, že po celou dobu pobytu jsme zde skoro nepotkávali žádné muže na ulicích. Všude byli jen půvabné dívky a ženy ne o mnoho starší 30 let. Všem nezadaným pánům vřele doporučuji dovolenou v Litvě...

Ve čtvrtek brzo ráno opět nasedáme do našeho samohybu a vyrážíme k domovu. Poučen cestou do Litvy se polská anabáze neopakuje. Po té „delší cestě“ dojíždíme do Varšavy a blížíme se k našim hranicím. Úsměvná byla jen chvíle, kdy Kotiba, coby navigátor s hlavou zabořenou do mapy prohlašoval : „ještě chvíli a budeme u nájezdu na dálnici“. Po několika odbočeních se asfaltka mění v polní cestu a my stojíme uprostřed kukuřičného pole. Pak už jen přes opuštěný statek, kolem hnojiště a za další hodinku bloudění opravdu vjíždíme na dálnici. Za zmínku možná také stojí okamžik děsu, kdy mě na sedadle pro spolujezdce probudí rána do ramene. V okamžiku, kdy podřimuju vedle Pilce (ten mě vystřídal po 17 hodinách za volantem) a co nevidím: Na mém rameni si to klidně pochrupuje hlava řidiče, auto se řítí stovkou a svodidla na mé straně jsou nebezpečně blízko! No, naštěstí vše dopadlo dobře a bez úhony jsme dojeli do svých domovů.

Na závěr musím poděkovat své manželce Zuzaně, jejíž nemalou část rodinného rozpočtu jsem touto výpravou odčerpal a Pavlu Bělohavému, neboť jen díky jeho finančnímu příspěvku mohl jet na tento šampionát Václav Pilc, kauč Naramy. Ve mně po letošním mistrovství Evropy zůstávají smíšené pocity. Byli jsme vynikající parta a včetně neslavného nářezu v ringu to byla pro všechny zúčastněné velmi cenná zkušenost s množstvím neopakovatelných zážitků. A medaile? Ty snad příště.

Luboš Stach v. r.